

MATKA VIHREÄLLE SAARELLE KESÄKUUSSA 2012

Oulun Fröökynät tekivät matkan Irlantiin Limerickin kaupunkiin 12.–17. kesäkuuta 2012. Mukana oli 31 nuorta laulajaa, iältään 13–19 vuotta, sekä kuoronjohtaja Ahti Seppin lisäksi huoltajina Elise Kärkkäinen (matkanjohtaja), Eeva Pouke ja Mika Helanen.

(kuva Mika Helanen)

(kuva Mika Helanen)

MATKAAN VALMISTAUTUMISTA

Fröökynät olivat aloittaneet matkan valmistelut jo edeltävänä syksynä, kun The County Limerick Youth Choir oli vieraanamme Oulun irkkufestivaalissa syyskuussa 2011. Allekirjoittanut kävi silloin neuvotteluja kuoronjohtaja Máire Keary Scanlonin sekä Limerickin piirikunnan edustajien Bríd Quinnin ja Joan MacKernanin kanssa. He pitivät lupauksensa, vastavierailu järjestyi ja Fröökynät toivotettiin tervetulleeksi Limerickiin kesäkuussa 2012. Kuoro valmistautui matkaan paitsi moninaisen varainkeräyksen avulla, myös järjestämällä esim. Pyhän Patrikin päivän konsertin 17. maaliskuuta (jossa John Braidwood kertoi meille Pyhän Patrikin myytistä), kuuntelemalla Brent Cassidyn luentoa Irlannista ja iirin kielestä, tapaamalla mm. limerikkien merkeissä ja jopa lopultakin hankkimalla logollaan varustetut hupparit matkaa varten (ne osoittautuivat tarpeellisiksi kylmien kirkkoesiintymisien aikana). Juuri ennen matkaa meistä vihreän saaren valloittajista tehtiin myös juttu Forum-lehteen (ilmestyi 14.6.). Niin ja matkan kunniaksi järjestettyjen arpajaisten päävoitto oli tietysti vihreä jopopyörä.

(kuva Mika Helanen)

(kuva Mika Helanen)

MENOMATKA, VASTAANOTTO, MAJOITTUMINEN

Lentomatka Oulusta alkoi varhain aamulla ja oli Helsingin ja Kööpenhaminan pysähtymisineen hieman haastava: kun lentoyhtiöt eivät enää tarjoa vettä tai mehua ravitsevampaa, sämpylät piti hankkia 35 ihmiselle lentokentän portilta toiselle juostessa. Dublinista ajoimme bussilla noin kolmen tunnin matkan Limerickiin, pysähtyen välillä lounaalle, ja vesisade sai mielen hieman epäileväiseksi tulevan suhteen. Limerickin County Hallissa meidät kuitenkin otettiin niin lämpimästi vastaan, että tunnelma nousi heti. Paikalle oli tullut muutama Oulussa käynyt kuorolainen (suurin osa oli vielä opiskelemassa) ja lisäksi kaksi nuorukaista soitti Irlannin säkkipilliä ja rumpua ja uskomattoman taitava nuori neitokainen tanssi meille viehkösti muutaman irlantilaistanssin. Fröökynät lauloivat tietysti myös ja *On Suomi kaukana pohjoisessa* sekä Ahtin tytöille sovittama *An Irish Blessing* taisivat silloin soida ensimmäistä kertaa Irlannin maaperällä.

(kuva Mika Helanen)

(kuva Mika Helanen)

Isommat tytöt majoitettiin perheisiin kahden–neljän tytön ryhmissä, mutta isäntämme halusivat nuorempien tyttöjen sijoittuvan yliopiston opiskelija-asuntolaan yhdessä meidän huoltajien kanssa. Vaikka tämä aiheuttikin hieman tyytymättömyyttä, se oli paitsi kuorolle ilmaista myös liikkumisen kannalta turvallisempi vaihtoehto: asuntolasta meidät kuljetti oma pieni bussi aamiaiselle ja aina iltaisin takaisin asunnolle. Perhemajoituksesta kuorolla ei ole aiempaa kokemusta, joten siksikin oli hyvä, että vanhemmat tytöt ehtivät vielä tällaisenkin asumismuodon nähdä. Perheistä kuultiin sekä tytöiltä että isäntäperheiltä vain hyviä, jopa erinomaisia kokemuksia, ja isot tytöt ehtivät näin hieman tutustua irlantilaiseen arkeen ja kommunikoida englanniksi. Opiskelija-asuntola oli nuoremmille uusi kokemus, eikä se tietysti ollut hotellin veroinen, mutta alkuhankaluuksien jälkeen sielläkin asuminen sujui. Asiaa auttoi varmasti myös se, että sadan metrin päässä oli tivoli, johon tytöt pääsivät yhtenä iltana ilakoimaan. Ja vaikka talo oli meitä lukuun ottamatta lähes tyhjä, tytöt ottivat tästä asumismuodosta kaiken irti asettumalla kahden hengen huoneisiin isommilla porukoilla.

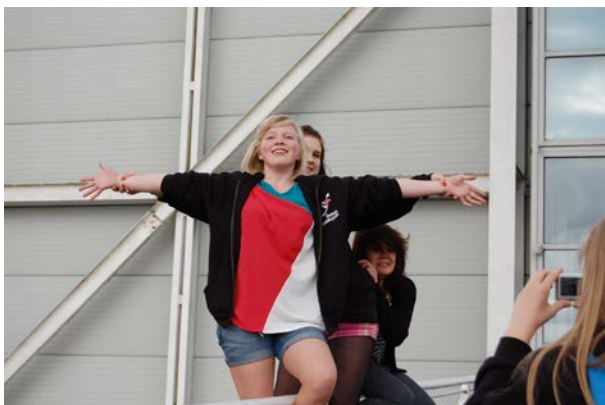
(kuva Mika Helanen)

(kuva Mika Helanen)

ESIINTYMISIÄ KATEDRAALEISSA JA KOULUISSA

Ensimmäinen esiintyminen oli lounaskonsertti keskiviikkona Pyhän Maryn katedraalissa. Konsertissa esiintyi ensin Máire Keary Scanlonin lastenkuoro Cantette, joka lauloi sydämeen käyvästi mm. kappaleen *Can you hear me*. Fröökynöiden ääni soi tässä vaikuttavan komeassa 1200-luvulta peräisin olevassa kirkossa kauniisti ja kirkkaasti, ja varsin runsaslukuinen yleisö otti heidät hienosti vastaan. Veimme katedraalin suntille Raatinsaaren joulu –levyn ja hän oli siitä aidosti iloisissaan ja toivotti meidät tervetulleiksi toistekin. *Maid of the River* jäi ilmeisesti vielä Ahtille ja tytöille mieleen soimaan, sillä sitä laulettiin vielä viereisessä Locke Bar pubissa lounaallakin. Tunnelma oli korkealla, jos kohta tyttöjen mieli teki jo shoppailemaan...

(kuva Mika Helanen)

(kuva Mika Helanen)

Koulukonsertit olivat ala-asteilla, koska vanhempien koululaisten osalta koulu oli jo tältä vuodelta loppunut. Torstaina oli vuorossa St. Nessanin ala-asteen koulu Limerickissä. Meihin tekivät todella suuren vaikutuksen koulun eteisessä olevat suomenkieliset tervetuliaistoivotukset, ja pieni tyttönen vielä toivotti meidät hennolla äänellään tervetulleiksi konserttiin – suomeksi. Limerickissä ei ilmeisesti asu kovin paljon suomalaisia, mutta tytön suomalainen äiti oli tullut meitä varta vasten kuulemaan. Koulun n. 800 oppilaasta meitä oli kuulemassa vain pieni osa, mutta vastaanotto oli sitäkin innostuneempi. Kun yleisö kuuli, mistä *Pojat*-kappale kertoo, he puhkesivat naurunpurskahduksiin ja taputuksiin. Luovutimme koululle kiitokseksi Fröökynöiden standardin, Raatinsaaren joulu –levyn, Oulu-pinssejä ja suklaata.

Perjantain koulukonsertti oli Castleconnellin ala-asteella n. 10 kilometrin päässä Limerickistä. Kokemus oli jälleen ilahduttava: n. 200 lasta iältään neljästä vuodesta ehkä noin kahteentoista istui hievahtamatta lattialla ja kuunteli. Jos yksikään kääntyi juttelemaan vierustoverinsa kanssa, joku opettajista tuli oitis hiljentämään hänet. Koulu painottaa varsin vahvasti musiikkia opetusohjelmassaan ja koulun oma kuoro on voittanut Irlannissa monia kansallisia kilpailuja rehtori Dearbhla De Paorin johdolla. Kuoroa emme ikävä kyllä tällä kertaa päässeet kuulemaan. Saimme kuitenkin matkaan koulun oman levyn, nimeltään *Castleconnel School Rocks*. Osa tytöistä löysi konsertin jälkeen tiensä luokkahuoneisiin ja nautti silmin nähden lasten kanssa olemisesta. Luovutimme tietysti koululle myös samat kiitoksen osoitukset kuin edellisellekin koululle ja poistuimme hymy huulillamme.

Lauantaille meillä ei pitänyt enää olla esiintymistä vaan vain päiväretki, ks. alla. Kävi kuitenkin niin, että lauantai-illalle järjestyi hieno ylimääräinen tilaisuus: Máire Keary Scanlon pyysi meitä esiintymään Pyhän Flannanin katedraalissa Killaloe kaupungissa. Katedraalissa oli sinä iltana kuorokavalkadi, jossa ensimmäisenä Máiren oma naiskuoro, ja hän tarjosi meille mahdollisuutta laulaa toisena ja lähteä sitten kotiin valmistautumaan aamuöiseen kotimatkalle lähtöömme. Otimme kutsun imarreltuina vastaan. Jo harjoittelu katedraalin korkeassa eteishallissa sai Fröökynöiden äänet soimaan uskomattoman kauniisti ja sointuvasti, eikä laulu itse komeassa pääsalissa soinut yhtään huonommin. Katedraalin akustiikkaa onkin kehuttu erinomaiseksi.

Ja yleisöä oli paljon, sillä katedraali oli aivan täysi! Máiren oma kuoro oli uskomattoman hyvä ja ammattimainen, eikä Leonard Cohenin *Hallelujah* ole koskaan kuulostanut niin hyvältä kuin heidän esittämänään. Hyvin koskettavaa oli, että he päättivät osuutensa laulamalla eri version *An Irish Blessing* – laulusta erityisesti Fröökynöille, koska he tiesivät tyttöjen kohta laulavan Ahtin sovittaman version. Kun Fröökynät oli sitten päättänyt oman osuutensa tähän lauluun ja kävelimme kirkon keskikäytävää ulos, monella yleisössä istuvalla oli kyynelleet silmissä. Vaikka tytöt olivat varmasti tässä vaiheessa jo väsyneitä, he jakoivat silti antaa parastaan. Ahti kiitti erityisesti *On Suomi kaukana pohjoisessa* –laulun onnistuneisuutta.

VIERAILUN KOHOKOHTIA JA IRLANTILAISTA VIERAANVARAISUUTTA

Jokaiselle matkapäivälle riitti kohokohtia ja mieleenpainuvaa tapahtumista, jota isäntämme olivat meille järjestäneet. Keskiviikkona kävimme King John'sin linnassa, josta oli hieno näköala kaupungin läpi virtaavalle Shannon-joelle. Torstaina meillä oli vastaanotto Limerickin County Hallissa: itse pormestari Mary Harty esitteli meille tätä varsin erikoista piirikunnan hallintorakennusta (sen energiansäästöratkaisut ovat moninaiset ja edistyskelliset) sekä sen kaunista pyöreää istuntosalia. Vain yksi nuorempi Fröökynä oli huomannut, että meitä varten oli nostettu Suomen lippu salkoon rakennuksen edessä – se oli kuulemma tuotu samana aamuna Helsingistä ja oli vielä silytyksen jäljiltä lämmin! Tytöt lauloivat kauniisti kiitokseksi, ja vielä spontaanisti rakennuksen aulassakin. Tämän jälkeen meidät vietiin bussilla Adaren kylään, jonka Heritage Centerissä tytöt niin ikään lauloivat. Perjantaina saimme tutustua Limerickin yliopiston maailmankuuluun Irish World Academy of Music and Dance, jota meille esitteli amerikkalaisopiskelija, joka myös demonstroi perinteistä irlantilaislaulutapaa laulamalla kauniin balladin *The Lowlands of Holland*. Ja tytöt saivat laulaa akustiikaltaan lähes täydellisessä musiikkisalissa. Ja lauantaina teimme pitkän bussimatkan länsirannikolle Moherin kallioille ja kuun maisemiin eli Burrenin alueelle. Lounaspysähdyksen aikana lauloimme myös Ahtin syntymäpäivän kunniaksi. Tämän retken bussinkuljettaja kuten matkan kaikki muutkin kuljettajat ansaitsevat erikoismaininnan: he olivat äärimmäisen ystävällisiä, auttavaisia ja pitkämielisiä, sanalla sanoen sankareitamme. Heidät palkittiin laululla!

Liekö ollut enne, mutta ennen matkaa teimme yhdessä englanninkielisen limerikin, joka kuvasi kuoron matkaa ja päättyi sanoihin ”so they bought all their clothes from this new land”. Tämäkin tuntui toteutuvan ja Crescent Shopping Centre ja Penneysin tavaratalo tulivat tytöille hyvin tutuiksi.

(kuva Mika Helanen)

(kuva Mika Helanen)

MATKAN TAVOITTEIDEN SAAVUTTAMINEN

Yhtenä matkan tavoitteena oli siis jatkaa vuonna 2011 alkanutta musiikillista ja kulttuuriyhteistyötä Limerickin ja Oulun välillä, ja molemmat osapuolet ilmaisivat toiveensa, että yhteistyö jatkuisi tulevaisuudessakin. Kuoromatkoille on asetettu myös muita tavoitteita: ne edistävät paitsi kansainvälisyyskasvatusta ja kulttuurien

tuntemusta, myös kuoron musiikillista tasoa. Esiintymiset ja kansainväliset vierailut opettavat nuoria tyttöjä yhteistyöhön, kasvattavat vastuuta itsestä ja nuoremmista, antavat elämyksiä, ja kehittävät sosiaalisia ja kulttuurisia suhteita. Nämä tavoitteet tulivat varmasti tällä matkalla toteutettua monin tavoin ja jäljelle jääneet muistot tulevat varmasti kultaakin kalliimmiksi. Kuten Mika Helanen totesi Forum-lehden jutussa, ”toteutamme Ynnin henkeä eli kansainvälisyyttä ja kaveruutta”.

Näin kuorolaisen näkökulmasta katsoen Irlannin matka tarjosi elämyksiä ja iloa musiikin parissa paljon enemmän kuin etukäteen edes uskalsi odottaa. Jo syksyllä 2011 täällä Suomessa solmitut ystävyysuhteet vahvistuivat ja uusien tuttavuuksien kohtaaminen teki matkasta ikimuistoisen. Konserteissa oli hienoa tuntoa kaikkien läsnäolijoiden vilpitön rakkaus musiikkiin ja lauantai-illan esiintyminen kuorokavalkadissa kruunasi matkan sekä painui mieleen yhtenä parhaista kuoroesiintymisistä ikinä. Eri paikoissa järjestetyt spontaanit esiintymiset olivat erittäin hauskoja ja kuuntelijoilta saatu palaute tuntui erityisen hyvältä. Majoittautuminen perheissä oli varmasti monelle uusi, mutta miellyttävä kokemus, mikä avasi mahdollisuuden tutustua irlantilaiseen arkeen ja kulttuuriin aivan toisenlaisesta lähtökohdasta. Perheet tekivät tästäkin onneksi todella helppoa eikä heidän ystävällisyyttään voi kiitellä tarpeeksi. Kommunikoiminenkin osoittautui helpoksi pienen alkujännityksen jälkeen eikä suurempia vääryyksiä päässyt syntymään. Limerick teki vaikutuksen niin kauneudellaan, ihmisillään kuin musiikillakin. Paremminkin ei olisi kesäloma voinut alkaa ja tähän vihreän saaren kaupunkiin on joskus vielä päästävä takaisin.

Kirjoittanut: Elise Kärkkäinen ja Annika Rantala

(kuva Mika Helanen)

(kuva Mika Helanen)